

Arrest

nr. 207 731 van 14 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gelet op het arrest van 15 mei 2018 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER, *loco* advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Malinese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 20 oktober 1997 te Gao. U bent van Somono origine en u bent moslim. Uw moeder is gestorven toen u nog erg jong was. U heeft haar nooit gekend. U bent opgegroeid bij uw oom – langs moeders zijde – en diens gezin in Gao. Uw vader was een handelaar in Gao. Nadat hij op een bepaald moment ziek werd, besloot hij naar Bamako te

gaan waar familieleden van hem woonden die hem konden verzorgen. U ging in Gao naar school tot het vijfde jaar. Nadien besloot u met school te stoppen. U speelde liever voetbal en was lid van een van de voetbalclubs in Gao. In 2010 trok u naar Bamako om voor uw vader te zorgen. U bleef een jaar in Bamako om nadien terug te keren naar Gao. Uw vader overleed uiteindelijk in januari 2012. U woonde zijn begrafenis niet bij aangezien u in Gao was. Op 31 maart 2012 vielen rebellen Gao binnen. Malinese soldaten gingen op de vlucht. U was op het moment van de aanval aan het trainen maar zag al snel mensen op de vlucht slaan. U ging samen met uw teamgenoten naar het huis van een vriend waar jullie zich schuil hielden. Twee dagen later ging u naar het huis van uw oom. U zag dat uw oom en zijn gezin gedood waren door de rebellen. Uw oom was een soldaat in het Malinese leger. U keerde terug naar uw vriend. Hier leerde u een meisje kennen, B.. Jullie begonnen een relatie. Uw vriend vernam wat later in de stad dat men op zoek was naar u. De rebellen hadden via informanten vernomen dat u een relatie met B. was begonnen. U bleef nog twee dagen bij uw vriend maar besloot uiteindelijk de stad te ontvluchten in de loop van april 2012. Te voet verliet u de stad. U ging in de richting van de Sahara. Daar werd u opgepikt door een vrachtwagenchauffeur die u naar Algerije meenam. Een collega van hem nam u uiteindelijk verder mee tot in Libië. Hier zou u drie jaar verblijven. Gedurende drie maanden werd u hier ook opgesloten door Libische militieleden. Na uw vrijlating werden jullie op een boot gezet richting Italië. Op zee werden jullie gered en naar Italië gebracht. In Italië bracht u tien maanden in een opvangcentrum door in Milaan. Na tien maanden trok u samen met een vriend naar Parijs. U verbleef drie maanden bij een vriend in de Franse hoofdstad. Uiteindelijk besloot u om verder naar België te reizen op 4 oktober 2016. Op 6 oktober 2016 vroeg u asiel aan bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van de preciaire veiligheidssituatie in Gao en omwille van het feit dat u door de rebellen, die de macht in Gao hadden overgenomen, gezocht werd nadat u een relatie was begonnen met een zekere B. (zie gehoorverslag CGVS, dd. 16 augustus 2017, p.9). Volgende opmerkingen dienen echter gemaakt te worden bij het door u naar voren gebrachte asielaanvraag.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u de algemene veiligheidssituatie in uw geboortestad aanhaalt als reden van uw vlucht uit Mali. In tweede instantie verklaart u voor het CGVS dat de rebellen, die de macht in de stad hadden gegrepen op 31 maart 2012, ook persoonlijk op zoek naar u waren (zie gehoorverslag CGVS, p.9). **U slaagt er tijdens het gehoor echter hoegenaamd niet in deze beweerdde persoonlijke vervolging aannemelijk te maken.** Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u zich, na de inname van de stad door de rebellen, schuil hield bij één van uw voetbalvrienden (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). Tijdens uw verblijf bij uw vriend zou u een meisje, B., hebben ontmoet met wie u niet veel later een relatie zou zijn begonnen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart dat jullie niet samen buitengingen, of het huis verlieten, maar dat de rebellen toch weet zouden hebben gekregen van jullie relatie waarop ze naar u op zoek zouden zijn gegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Tijdens uw gehoor voor het CGVS slaagt u er echter hoegenaamd niet in deze laatste boude bewering aannemelijk te maken. U verklaart dat uw vriend dit vernomen zou hebben in de stad (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U verklaart dat u in het begin – na de aanval van de rebellen op de stad, en na de dood van uw oom en diens gezin – niet gezocht werd, maar nadien wel, nadat u een relatie was begonnen met B., wat verboden was volgens de nieuwe wetten en regels van de rebellen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd hoe de rebellen wisten dat u een relatie had met B., antwoordt u vaag dat ze informanten hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U voegt eraan toe dat uw vriend te weten zou zijn gekomen dat u gezocht werd (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd hoe hij te weten is gekomen dat u gezocht werd, antwoordt u dat hij andere personen in de stad had gezien die aangehouden werden (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd naar de link met uw persoon, verklaart u dat hij veel mensen gezien heeft die aangehouden werden en dat hij u is komen waarschuwen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Vervolgens stelt de protection officer u de vraag wie tegen uw vriend gezegd had dat u persoonlijk gezocht werd waarop u ontwijkend antwoordt dat het de persoon was, die informant was, en dat je niet kan weten wie het is aangezien er veel zijn die betaald worden (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Nadien worden u nog meerdere vragen gesteld over de manier waarop uw vriend te weten zou zijn gekomen dat de rebellen u persoonlijk viseerden, maar telkens geeft

u algemene en ontwijkende antwoorden (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). U kan op geen enkel moment tijdens het gehoor concreet aangeven of aantonen dat u persoonlijk gezocht zou worden door de rebellen. U verklaart enkel dat uw vriend u zou zijn komen waarschuwen, maar kan hoegenaamd niet verklaren op welke wijze hij vernomen zou hebben dat u persoonlijk gezocht of gevisieerd zou worden. U komt niet verder dan te stellen dat uw vriend andere personen zag aangehouden worden in de stad (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd van wie hij dat vernomen had, antwoordt u dat u het niet weet (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U geeft verder aan dat u nooit aangehouden werd door de rebellen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). **Bijgevolg slaagt u er hoegenaamd niet in uw beweerde persoonlijke vervolging – ten opzichte van de rebellen – aannemelijk te maken.** Indien uw vriend u dit zou zijn komen vertellen, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u op een duidelijke en coherente wijze kan verklaren hoe uw vriend hiervan op de hoogte was – wat duidelijk niet het geval is – zoals blijkt uit uw verklaringen hierover voor het CGVS.

Frappanter is echter het feit dat u niet op de hoogte bent van het feit dat de rebellen, die Gao hadden ingenomen op 31 maart 2012, inmiddels weer verdreven zijn uit de stad Gao. Wanneer u gevraagd wordt of de rebellen nog steeds de macht hebben in Gao, antwoordt u dat de situatie nog erger is, en dat de soldaten er nog steeds niet durven te komen (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Uit beschikbare informatie, die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat de stad Gao op 26 januari 2013 weer werd heroverd door Franse en Malinese troepen en dat de islamistische rebellen die dag verdreven werden uit de stad (zie landeninformatie, administratief dossier). Hoewel de veiligheidssituatie problematisch blijft (zie infra), hebben de rebellen de stad verlaten na verschillende aanvallen van Franse en Malinese legerstroepen (zie landenadministratie, administratief dossier). Sindsdien probeert de Malinese overheid de lokale staatsstructuren weer op te bouwen. In ieder geval hebben de verschillende rebellerende groeperingen niet meer de macht in Gao. De vaststelling dat u hiervan niet op de hoogte bent, en dat u zich blijkbaar niet vergewist van de huidige veiligheidssituatie in uw beweerde stad van herkomst, doet ernstige vragen rijzen bij uw beweerde vrees ten opzichte van deze rebellen. Bovendien, en belangrijker, doet deze machtswissel in Gao uw vrees verder te niet, indien er al geloof gehecht kan worden aan uw beweerde vrees voor persoonlijke vervolging (wat niet het geval is zoals hierboven gemotiveerd). **De onomstotelijke vaststelling dat de door u geciteerde rebellen al enkele jaren niet meer de macht hebben in Gao doet uw vrees voor persoonlijke vervolging bijgevolg verder te niet.**

Terzijde kan eveneens de vraag gesteld worden waarom u onmiddellijk de vlucht nam naar het buitenland na de inval van de rebellen in Gao, en niet de optie overwoog naar Bamako te gaan, waar familie van uw vader woont, en waar u zelf een jaar hebt verbleven in 2010 en 2011 om voor uw zieke vader te zorgen. Wanneer u deze vraag gesteld wordt – of u niet de mogelijkheid had om naar Bamako te gaan – antwoordt u opmerkelijk genoeg dat er niemand is die voor u kan zorgen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Eerder tijdens het gehoor had u nochtans duidelijk gezegd dat familieleden, waaronder de oudere zus van uw vader, in Bamako woonden, die voor uw vader zorgden, en bij wie u zelf één jaar hebt ingewoond (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). Aan het einde van het gehoor tracht u deze bewering te relativiseren door te stellen dat uw vader er niet meer is en dat niemand voor u kan zorgen. Echter, aangezien de familieleden van uw vader jarenlang voor uw vader hebben gezorgd, en aangezien u zelf gedurende één jaar bij hen hebt ingewoond, kan logischerwijze verwacht worden dat ze wel degelijk voor u zouden zorgen in geval van een vlucht uit Gao omwille van de veiligheidssituatie in deze stad. **Hieruit vloeit ook voort dat – alle (persoonlijke) omstandigheden in acht genomen – redelijkerwijze verwacht kan worden van uw persoon dat u zich had kunnen vestigen in Bamako, de hoofdstad van Mali, waar de rebellen nooit de macht hebben gegrepen, en waar de veiligheidssituatie beter is dan in uw beweerde geboortestad, nog steeds maar zeker op het moment van uw vlucht.** U lijkt dan ook op een volwaardig en beschikbaar intern vluchtalternatief te beschikken in uw land van herkomst indien dit noodzakelijk zou zijn (wat gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweerde vrees tot de persoonlijke vervolging en gezien de huidige veiligheidssituatie in Gao niet zo lijkt te zijn – zie infra).

Gelet op bovenstaande vaststellingen weet u uw beweerde vrees voor persoonlijke vervolging door Malinese rebellen – die Gao hadden ingenomen op 31 maart 2012 – hoegenaamd niet aannemelijk te maken.

Tot slot haalt u de algemene veiligheidssituatie in uw streek van herkomst aan als reden waarom u niet kan terugkeren naar Mali. Wat deze vrees betreft, dient het volgende opgemerkt te worden. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer hij als burger, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel

risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet).

In dit opzicht dient bepaald te worden of de huidige situatie in Mali overeenkomt met een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin het niveau van geweld zo hoog ligt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, wanneer hij naar Mali zou terugkeren, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied van dat land, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon (zie EHRM, 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji).

Het begrip “reëel risico” werd overgenomen van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Kamer, gew. zit., 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 85). Het risico in geval van terugkeer dient dus te worden beoordeeld in het licht van de interpretatie van het begrip “reëel risico” door het Hof. Dit risico moet individueel, voorspelbaar en actueel zijn. Een potentieel risico op basis van speculaties, hypothesen, veronderstellingen of loutere vermoedens volstaat niet, evenmin als voorspellingen over de mogelijke evolutie van een situatie (EHRM, Soering tegen het Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, nr. 14.038/88, § 94; EHRM, Vilvarajah en anderen tegen het Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; EHRM, Chahal tegen het Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996, n° 22.414/93, § 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov tegen Turkije, 4 februari 2005, n° 46827/99 en 46951/99, § 69).

In Mali blijft de veiligheidssituatie problematisch. Voor de beoordeling van het reëel risico zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met verschillende objectieve elementen.

Op 24 juli 2014 werd in Algerije een akkoord over een bestand ondertekend door de verschillende partijen in het Malinees conflict. Op 20 juni 2015 tekenden de belangrijkste gewapende groeperingen een vredesakkoord (Accord pour la Paix et la Réconciliation). In oktober 2015 werd een nieuw akkoord getekend in Anéfis tussen de regeringsgezinde partijen (onder de koepel “Mouvements politico-militaires de la plateforme d’Alger” of kortweg “Plateforme”) en de rebellen onder de koepel “Coordination des mouvements de l’Azawad” (CMA). Dit akkoord heeft voorlopig een eind gesteld aan de gevechtshandelingen tussen deze gewapende groepen. Op 17 juli 2016 werd in Niamey (Niger) een akkoord getekend tussen de CMA en de Plateforme waarin beide partijen akkoord gaan met de oprichting van een voorlopige overheid en van gemengde patrouilles, zoals voorzien in het akkoord van Algiers. Op 19 december 2016 liet de CMA weten dat ze zich tijdelijk uit het vredesproces terugtrekt omwille van het aanhoudende geweld en het gebrek aan diepgaande hervormingen. Er werd dus vooruitgang geboekt in het vredesproces hoewel de situatie gespannen blijft en doelgerichte aanvallen en aanslagen blijven plaatsvinden, met name tegen de blauwhelmen van MINUSMA.

Van 27 maart tot 2 april 2017 vond in Bamako een verzoeningsconferentie plaats (Conférence d’entente nationale) met vertegenwoordigers van de oppositiepartijen en de gewapende groeperingen die het vredesakkoord hadden gesloten. Er werd een reeks aanbevelingen aangenomen, o.a. over de noodzaak om de problemen op het vlak van goed bestuur en veiligheid aan te pakken, in het bijzonder in de regio's in het centrum van het land. De noodtoestand werd verlengd van eind april 2017 tot en met 31 oktober 2017.

Wat de situatie in het zuiden van Mali betreft (inbegrepen de regio's van Kayes, Koulikoro, Sikasso en het district van Bamako), na de geobserveerde verslechtering midden 2015 in dit deel van het land, blijft de veiligheidssituatie tot op heden zorgwekkend. Verschillende nieuwe aanvallen hebben plaatsgevonden, met name in Bamako, tijdens de tweede helft van 2015 en in 2016, waarbij verschillende doden en gewonden te betreuren vielen. De meest ernstige aanslag in het zuiden vond plaats op 20 november 2015, waarbij in een luxehotel 170 personen werden gegijzeld, waarvan er uiteindelijk 20 gedood werden. Deze aanval werd opgeëist door meerdere jihadistische groeperingen.

Echter, in het licht van het doelgerichte karakter van deze recente gebeurtenissen, en wetende dat de doelwitten van deze aanvallen hoofdzakelijk leden van de Malinese veiligheidsdiensten of buitenlanders (ondanks verschillende ambtenaren en burgers onder de slachtoffers) zijn, kan men momenteel niet spreken van zwaar, willekeurig of ongedifferentieerd geweld wat het zuiden van Mali betreft.

Wat het noorden van het land betreft (de regio's Tombouctou, Kidal en Gao) en wat het centrum van het land betreft (Mopti en Ségou), blijft de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie problematisch ondanks de vooruitgang die geboekt werd in het vredesproces. Rest dus de vraag of Malinese staatsburgers na een terugkeer in deze regio's een reëel risico lopen op ernstige schade omwille van willekeurig geweld in geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In casu, blijven de daden van geweld gesteld door gewapende groeperingen in het noorden en het centrum van het land talrijk. De verschillende fracties hebben een aantal akkoorden getekend die voor een luwte in de gevechten en een daling van de spanningen tussen sommige etnieën hebben gezorgd, maar er worden nog een aanzienlijk aantal gerichte aanvallen gerapporteerd. Wat het centrum van het land betreft, werden vooral de regio's Mopti en Ségou getroffen door recente asymmetrische aanvallen en conflicten tussen verschillende bevolkingsgroepen.

De slachtoffers vallen vooral in het Malinese leger en de internationale troepenmacht en in de etnieën die met elkaar in conflict zijn, maar overheidssymbolen zoals de politie, de gendarmerie en andere ambtenaren worden ook gevisieerd. Burgers worden echter ook getroffen, als collaterale slachtoffers of op verdenking van samenwerking met de nationale of internationale troepen of met een rivaliserende groep. In het noorden vallen de meeste slachtoffers in de regio's van Tombouctou en Gao. Deze slachtoffers vallen voornamelijk in de rangen van het Malinese leger en van de internationale troepen, maar ook andere staatssymbolen zoals de politie, de rijkswacht of andere openbare diensten zijn evenzeer doelwit geweest van deze gerichte aanvallen. Een aanzienlijk aantal burgers wordt desondanks getroffen, hetzij als collaterale slachtoffers, hetzij omdat ze verdacht worden gecollaboreerd te hebben met nationale of internationale troepen, of met rivaliserende groeperingen. Burgers worden echter ook getroffen, als collaterale slachtoffers of op verdenking van samenwerking met de nationale of internationale troepen of met een rivaliserende groep. Aanvallen en ontvoeringen van burgers blijven wel slechts sporadisch plaatsvinden. Al deze incidenten hebben dus eerder een geïsoleerd en gericht karakter, zodat hier niet kan worden uit afgeleid dat er op dit ogenblik een situatie van zwaar, willekeurig of ongedifferentieerd geweld heerst.

Hoewel verschillende bronnen die in de objectieve informatie worden vermeld gewag maken van schendingen van de mensenrechten door de verschillende gewapende groeperingen, vermelden deze bronnen erbij dat de redenen hiervan niet altijd duidelijk zijn. Soms is het moeilijk een onderscheid te maken tussen incidenten van criminele aard en incidenten gelieerd aan religieuze, identitaire of etnische spanningen. Deze incidenten, alsook het risico voor burgers die van medewerking met de internationale troepenmacht orden verdacht, vallen bijgevolg onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie maar niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld, los van de kwestie of er al dan niet een situatie van intern gewapend conflict heerst, dat er op dit ogenblik in geval van terugkeer naar het zuiden, het centrum of het noorden van Mali, geen reëel risico bestaat op ernstige schade omwille van willekeurig of blind geweld. Het Commissariaatgeneraal is dan ook van oordeel dat de huidige situatie in Mali niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie "COI Focus, Mali : Situation sécuritaire au centre du pays", 3 augustus 2017 dat bij het administratief dossier is gevoegd).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U legt tijdens het gehoor voor het CGVS een kopie van uw geboorteakte neer, maar uw identiteit en nationaliteit worden in deze beslissing niet meteen in twijfel getrokken.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 oktober 2017 een schending aan van *“artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de zorgvuldigheidsplicht en manifeste appreciatiefout.”*.

Verzoeker haalt bovenvermeld artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 2003 aan.

Hij volhardt in zijn verklaringen. Verzoeker merkt op dat verweerder details zoekt en tegenstrijdigheden creëert die niet gegrond zijn. Hij benadrukt dat hij een zo gedetailleerd mogelijk verhaal heeft gegeven.

Verzoeker citeert uit de Franstalige versie van proceduregids van UNHCR en stelt: *“Krachtens artikelen 197, 198 et 199 van de Handbook on Procedures, zijn onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden om de status te weigeren en heeft de interviewer de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.”*.

Verzoeker voert aan dat verweerder een manifeste appreciatiefout begaat *“door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002), zonder rekening te houden met het profiel van verzoeker die zou moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van zijn relaas”*.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker vooreerst vast dat zijn Malinese nationaliteit en afkomst uit Gao niet worden betwist. Verzoeker haalt aan dat verweerder in de bestreden beslissing aantoonde dat de veiligheidssituatie in Mali problematisch blijft. Verzoeker begrijpt dan ook de conclusie van verweerder niet.

Verzoeker betoogt dat de situatie van de Malinese burgers de laatste jaren niet is verbeterd. Hij verwijst naar het HRW rapport van 2017 (Human Rights Watch, *“Rapport Mondial 2017: Mali. Événements 2016”* – stuk 3).

Verzoeker stelt dat de mensenrechten- en humanitaire situatie in Mali inderdaad verslechterd is door een aanzienlijke toename van geweld en verslechterende veiligheidssituatie ondanks de ondertekening van een vredesovereenkomst in juni 2015 om de militaire en politieke crisis in het noorden van het land te beëindigen. 2015-2017 werd gekenmerkt door vaak voorkomende gevallen van banditisme en welig tierende misdaad (Zie stuk 3 en Human Rights Watch, *“Rapport Mondial 2016: Mali. Événements 2015”* – stuk 4).

Verzoeker verwijst tevens naar het *“Rapport van de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, S/2016/498”* van 31 mei 2016 (stuk 5): *“Op 31 mei 2016 stelt de secretaris-generaal van de Verenigde Naties vast dat in het noorden van Mali de daden van gewapend banditisme nog steeds de grootste bedreiging voor de burgers vormen. Ze vormen in Tombouctou 40 procent van de gerapporteerde incidenten en in Gao en Mopti 30 procent”*. Verzoeker stelt vast dat de *“secretaris-generaal spreekt immers zijn bezorgdheid uit over de toename van het aantal mensenrechtenschendingen en de schending van de mensenrechten die door MINUSMA zijn geïdentificeerd en de langzame vooruitgang in de strijd tegen straffeloosheid. Deze informatie staven dat de gevechten tussen de verschillende gewapende groepen in het noorden van Mali volhardden. Burgers worden hierdoor ook getroffen, als collaterale slachtoffers. Daarenboven lijken ze ook de proliferatie van handelingen van banditisme en schendingen van de mensenrechten van burgers te hebben veroorzaakt.”*

Hij haalt voorts het rapport van Amnesty International *“Mali 2016/2017”* (stuk 6), het rapport van OCHA *“Mali: Bulletin humanitaire”* van februari-maart 2017 (stuk 7) en het rapport van de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, S/2017/478, van 6 juni 2017 (stuk 8) aan.

Tot slot betoogt verzoeker dat de informatie waarnaar verweerder verwijst in zijn beslissing ten laatste van februari 2017 dateert. *“Echter deze informatie die zich in het administratief dossier bevinden tonen voldoende aan het voortdurend evoluerende karakter van de situatie. In gelijkend geval heeft de Raad*

van State geoordeeld (arrest nr. 188 607 van 8 december 2008) dat: « le document versé au dossier administratif par la partie adverse (document Cedoca) [date du ...]. L'on constate qu'une période de six mois s'est écoulée entre ces deux documents. Compte tenu du caractère évolutif des conditions de sécurité dans les régions affectées par des conflits armés, il y a lieu de considérer que les documents versés au dossier par la partie adverse ne répondent pas aux conditions de mise à jour que l'on peut légitimement attendre de ce type de document ». Ten slotte onderstreept de door de verweerder zelf verstrekte informatie de persistentie van het geweld en de schendingen van de mensenrechten die in het noorden en het centrum van Mali plaatsvinden, voornamelijk in de regio Gao, waarvan de aanvrager afkomstig is.”.

Betreffende het vluchtalternatief waarover verzoeker in Bamako zou beschikken, verwijst hij naar een misverstand tijdens het gehoor, duidelijk zichtbaar bij het lezen van het gehoorverslag pagina 14. Verzoeker verduidelijkt enkele elementen in zijn verzoekschrift: *“de oudere zus van zijn vader verblijft niet meer in Bamako. Ze is al lang overleden. In Bamako verblijft wel de familie van deze oudere zus. Deze familieleden zorgde voor de vader van de verzoeker toen hij ziek was. De verzoeker is daar zelf ook een jaar verbleven. Maar het gebeurde daar slecht. De familie nam weinig zorg van zijn vader. Het was eerder de familie van de moeder van de verzoeker die de medicamenten betaalde en in zorg nam. Ze stuurde dan het geld aan de familie van de vader. Maar de vader moest toch in Bamako blijven en niet in Gao omdat dat daar het medische infrastructurele voorzieningen waren. De vader was al een last voor zijn familie; zijn zoon was nog minder welkom. Er zijn belangrijke spanningen ontstaan en de vader van de verzoeker heeft hem gevraagd om hem te laten en terug naar Gao te keren om ernstigere problemen te vermijden. De verzoeker is dus terug naar Gao gekeerd bij de familie van zijn oom langs moederszijde bij wie hij al lang woonde.”*. Verzoeker stelt dat het contact met de familie van zijn vader in Bamako vervolgens werd verbroken. Hij voegt eraan toe dat hij niet meteen op de hoogte werd gebracht van de dood van zijn vader.

Bovendien is de familie geen beschermingsofficier in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet worden vermogen dat de verzoeker zich in Bamako had kunnen vestigen. Er werd daarnaast geen verdere opzoekingen ingediend door het CGVS over Bamako. De verweerder betwist enkel dat het daar veiliger is dan in Gao. Toch is de huidige situatie in Bamako erg gevaarlijk.

Verzoeker stelt dat de noodtoestand in Bamako van kracht was en haalt andermaal het rapport van Amnesty International “Mali 2016/2017” en het rapport van de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, S/2017/478*, van 6 juni 2017 aan.

In hoofddorde wordt gevraagd *“verzoeker als vluchteling te erkennen; In ondergeschikte orde, verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; In nog meer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen.”*.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- “3) Human Rights Watch, Rapport Mondial 2017: Mali. Événements 2016
- 4) Human Rights Watch, Rapport Mondial 2016: Mali. Événements 2015
- 5) Rapport van de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, S/2016/498, 31 mei 2016
- 6) Amnesty International “Mali 2016/2017”
- 7) UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs, “Mali: Bulletin humanitaire, février - mars 2017
- 8) Rapport van de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, S/2017/478*, 6 juni 2017”.

Bij aanvullende nota van verwerende partij van 15 mei 2018 wordt een update van de informatie bijgebracht:

COI Focus “Mali. Situation sécuritaire au centre du pays” van 3 augustus 2017 en
COI Focus “Mali. Situation sécuritaire au nord du pays” van 21 september 2017.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van de preciaire veiligheidssituatie in Gao en omdat hij door de rebellen, die de macht in Gao hadden overgenomen, gezocht werd nadat hij een relatie begonnen was met B..

2.4.2. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat verzoeker zich bij de aanvang van zijn asielpcedure een jongere leeftijd heeft aangemeten dan degene die blijkt uit het medisch onderzoek. Verzoeker verklaarde te zijn geboren op 20 oktober 1999, terwijl medisch vastgesteld werd dat hij ouder is dan de opgegeven leeftijd en op 11 oktober 2016 de leeftijd van 20,6 jaar had, met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie administratief dossier). Verzoeker verklaarde vervolgens tijdens zijn gehoor bij het CGVS dat hij op 20 oktober 1997 geboren is (gehoorverslag van het CGVS van 16 augustus 2017 (hierna: CGVS-verslag), p. 2-3). Verzoeker heeft aldus bewust gelogen over zijn leeftijd terwijl hij hiervoor geen enkele redelijke verklaring heeft.

2.4.3. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de rebellen, die op 31 maart 2012 de macht in Gao hadden gegrepen, hem persoonlijk zochten (CGVS-verslag, p. 9). Zo stelt hij louter dat zijn vriend hem kwam waarschuwen dat hij gezocht werd omwille van zijn relatie met B., maar kan hij niet verklaren hoe zijn vriend deze informatie zou vernomen hebben (CGVS-verslag, p. 12-13). Dit klemmt te meer nu uit de COI toegevoegd bij de aanvullende nota van 18 mei 2018 blijkt dat de situatie toen klemmend was terwijl verzoeker er tijdens zijn gehoor bij het CGVS op geen enkel moment in slaagt te concretiseren of aan te tonen dat hij daadwerkelijk gevisieerd werd door de rebellen. Van iemand die zijn land ontvlucht kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij dergelijke ingrijpende beslissing niet lichtzinnig, doch met kennis van zaken en in overleg met zijn naasten maakt. Verzoeker kan echter geen vrees voor vervolging duidelijk toelichten. Hieruit kan enkel afgeleid worden dat hij geen geloofwaardige vluchtmotieven heeft en dus om andere persoonlijke redenen vertrokken is.

2.4.4. De geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden persoonlijke vrees voor vervolging door de rebellen in Gao wordt nog op ernstige wijze ondergraven nu verzoeker niet op de hoogte is van het gegeven dat deze rebellen inmiddels reeds lang weer verdreven zijn uit Gao (CGVS-verslag, p. 13). Uit informatie in het administratief dossier blijkt immers dat de stad Gao een klein jaar later, op 26 januari 2013, werd heroverd door Franse en Malinese troepen en dat de islamistische rebellen die dag verdreven werden uit de stad (*"Mali: les troupes françaises et maliennes ont repris Gao"* van 26 januari 2013). Van verzoeker kan nochtans een blijvende interesse in de recente situatie worden verwacht, te meer gezien het belang van actuele informatie om de door de verzoeker geschetste vrees in te schatten. De vaststelling dat verzoeker geen pogingen ondernam om zich te informeren over de evolutie van zijn voorgehouden persoonlijke problemen, ondermijnt zijn vrees ten aanzien van de rebellen.

2.4.5. In zoverre al geloof gehecht wordt aan verzoekers relaas – *quod non* – doet bovenvernoemde machtswissel in Gao verzoekers vrees volledig teniet. De vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Uit de vaststelling dat de door verzoeker

aangehaalde rebellen al jaren niet meer aan de macht zijn in Gao kan geenszins een actuele vrees in hoofde van verzoeker blijken.

2.4.6. Volledigheidshalve kan niet worden ingezien, noch licht verzoeker overtuigend toe (CGVS-verslag, p. 14-15), dat zelfs indien verzoeker zou geloofd worden (wat niet het geval is) hij onmiddellijk de vlucht nam naar het buitenland na de inval van de rebellen in Gao, en niet de goedkopere, veiligere en meer redelijke optie overwoog om terug naar Bamako te gaan. Immers, de veiligheidssituatie in Bamako was beter dan in Gao, de rebellen hebben er nooit de macht gegrepen, (minstens) de familie van verzoekers vader woont er en verzoeker heeft er in 2010-2011 zelf een jaar verbleven (COI Focus “Mali. Veiligheidssituatie” van 5 april 2016; COI Focus “Mali. Situation sécuritaire” van 10 februari 2017; CGVS-verslag, p. 4-5). Bovendien had verzoeker een actief sociaal leven opgebouwd in Bamako, nu hij er “als miniem” voetbalde bij “Djoliba AC, een grote club in Mali. Dat was in Bamako.” (CGVS-verslag, 6) en was hij niet uit Bamako naar Gao vertrokken om veiligheidsredenen.

2.4.7. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar pagina 14 van het CGVS-verslag en verduidelijkt dat de oudere zus van zijn vader al lang overleden is, dat zijn vader een last was voor zijn familie in Bamako en hijzelf nog minder welkom is. De Raad stelt echter vast dat verzoeker tijdens het gehoor initieel aangaf: “Mijn vader was in Gao, maar hij was ziek, hij is naar zijn oudere zus gegaan in Bamako, en mijn vader is naar daar gegaan voor verzorging.” (CGVS-verslag, p. 4). Verzoeker verklaarde tevens dat hij in Bamako woonde “waar mijn vader was, bij de oudere zus van mijn vader, ik zorgde voor mijn vader.” (CGVS-verslag, p. 5). Pas wanneer verzoeker later tijdens het gehoor gevraagd werd waarom hij niet naar Bamako gevlucht was, antwoordde hij dat er niemand is die voor hem kan zorgen en dat zijn vaders grote zus overleden is nog voor verzoeker geboren was (CGVS-verslag, p. 14). Dergelijke incoherente verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen hieromtrent te meer verzoekers vader wel degelijk in Bamako gebleven was. Verzoekers *post factum* verklaringen in het verzoekschrift kunnen deze vaststellingen niet verschonen te meer nu hoger reeds blijkt dat verzoeker niet bekend is met de situatie van Gao en dus evenmin aantoont dat hij aanwezig was toen de rebellen aanvielen.

2.4.8. De Raad hecht aldus geen enkel geloof aan verzoekers voorgehouden vluchtmotieven. Verzoeker weet zijn voorgehouden vrees voor persoonlijke vervolging door de Malinese rebellen, die Gao hadden ingenomen op 31 maart 2012 en in januari 2013 weer verdreven zijn, geenszins aannemelijk te maken (zie COI Focus “Mali. Situation sécuritaire au nord du pays” van 21 september 2017).

2.4.9. De kopie van verzoekers geboorteakte kan verzoekers asielrelaas niet aantonen. Daargelaten dat de geboorteakte een fotokopie betreft, waarvan de bewijswaarde gering is, kan dergelijk document de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven niet aantonen. Verzoeker laat nog steeds na geldige identiteitsdocumenten neer te leggen terwijl hij niet gevlucht is voor zijn autoriteiten en hij toen meerderjarig was. Aangezien verzoeker ervoor koos te liegen over zijn identiteit kan minstens verwacht worden dat hij in de loop van de asielprocedure zijn volledige medewerking geeft en dus zijn eigenlijke naam, nationaliteit en gehele identiteit aantoont. Dit is niet het geval en verzoeker heeft hiervoor geen verklaring. In tegendeel kan niet worden ingezien hoe “een vriend” uit Libië zijn geboorteakte kan opsturen via diens familie in Mali.

2.4.10. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Voorop dient te worden toegelicht dat verzoeker niet heeft gesteld uit Bamako te zijn vertrokken omwille van veiligheidsredenen. Dat verzoeker vanuit Bamako naar Gao zou zijn vertrokken is een loutere bewering die, zoals hoger blijkt, niet wordt aangetoond.

2.5.3. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mali thans geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.4. Op basis van de COI Focus "*Mali: Veiligheidssituatie*" van 5 april 2016 en de COI Focus "*Mali: Situation sécuritaire*" van 10 februari 2017 – beide toegevoegd aan het administratief dossier – en de COI Focus "*Mali : Situation sécuritaire au centre du pays*" van 3 augustus 2017 en "*Mali: Situation sécuritaire au nord du pays*" van 21 september 2017 – beide door de commissaris-generaal neergelegd bij aanvullende nota van 18 mei 2018 –, dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mali geheel stabiel is geworden, dan kan blijken uit voornoemde COI's dat op 24 juli 2014 een akkoord ondertekend werd in Algerije door de verschillende partijen in het Malinees conflict. Op 20 juni 2015 tekenden de belangrijkste gewapende groeperingen een vredesakkoord (Accord pour la Paix et la Réconciliation). In oktober 2015 werd een nieuw akkoord getekend in Anéfis tussen de regeringsgezinde partijen (onder de koepel "Mouvements politico-militaires de la plateforme d'Alger" of kortweg "Plateforme") en de rebellen onder de koepel "Coordination des mouvements de l'Azawad" (CMA). Dit akkoord heeft voorlopig een eind gesteld aan de gevechten tussen deze gewapende groepen. Op 17 juli 2016 werd in Niamey (Niger) een akkoord getekend tussen de CMA en de Plateforme waarin beide partijen akkoord gaan met de oprichting van een voorlopige overheid en van gemengde patrouilles, zoals voorzien in het akkoord van Algiers. Op 19 december 2016 liet de CMA weten dat ze zich tijdelijk uit het vredesproces terugtrekt omwille van het aanhoudende geweld en het gebrek aan diepgaande hervormingen. Hieruit kan worden afgeleid dat indien vooruitgang geboekt werd in het vredesproces, de situatie gespannen blijft en doelgerichte aanslagen blijven plaatsvinden, met name tegen de blauwhelmen van MINUSMA.

Van 27 maart tot 2 april 2017 vond in Bamako een verzoeningsconferentie plaats (Conférence d'entente nationale) met vertegenwoordigers van de oppositiepartijen en de gewapende groeperingen die het vredesakkoord hadden gesloten. Er werd een reeks aanbevelingen aangenomen, o.a. over de noodzaak om de problemen op het vlak van goed bestuur en veiligheid aan te pakken, in het bijzonder in de regio's in het centrum van het land. De noodtoestand werd verlengd van eind april 2017 tot en met 31 oktober 2017.

2.5.5. Wat de situatie in het zuiden van Mali betreft (inbegrepen de regio's van Kayes, Koulikoro, Sikasso en het district van Bamako), na de geobserveerde verslechtering midden 2015 in dit deel van het land, blijft de veiligheidssituatie tot op heden zorgwekkend. Verschillende gerichte aanvallen hebben plaatsgevonden, met name in Bamako, tijdens de tweede helft van 2015 en in 2016, waarbij verschillende doden en gewonden te betreuren vielen. De meest ernstige aanslag in het zuiden vond plaats op 20 november 2015, waarbij in een luxehotel 170 personen werden gegijzeld, waarvan er uiteindelijk 20 gedood werden. Deze aanval werd opgeëist door meerdere jihadistische groeperingen.

Echter, in het licht van het doelgerichte karakter van deze recente gebeurtenissen, en wetende dat de doelwitten van deze aanvallen hoofdzakelijk leden van de Malinese veiligheidsdiensten of buitenlanders (ondanks verschillende ambtenaren en burgers onder de slachtoffers) zijn, kan thans niet gesproken worden van zwaar, willekeurig of ongedifferentieerd geweld in het zuiden van Mali.

2.5.6. In zoverre noodzakelijk, verzoeker toont immers niet aan dat hij uit Gao vertrokken is, blijft in het noorden van het land (de regio's Timbouctou, Kidal en Gao) en het centrum (Mopti en Ségou), de veiligheidssituatie en de humanitaire situatie problematisch ondanks de vooruitgang die geboekt werd in het vredesproces. Hoe dan ook kan, zoals onder blijkt, niet vastgesteld worden dat de Malinese staatsburgers na een terugkeer in deze regio's een reëel risico lopen op ernstige schade omwille van willekeurig geweld lopen omwille van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In casu blijven de daden van geweld, gesteld door gewapende groeperingen in het noorden en het centrum van het land, aanhouden. De verschillende fracties hebben een aantal akkoorden getekend die voor een luwte in de gevechten en een daling van de spanningen tussen sommige etnieën hebben gezorgd, maar er worden nog een aanzienlijk aantal gerichte aanvallen gerapporteerd. Wat het centrum

van het land betreft, werden vooral de regio's Mopti en Ségou getroffen door recente asymmetrische aanvallen en conflicten tussen verschillende bevolkingsgroepen.

De slachtoffers vallen vooral in het Malinese leger en de internationale troepenmacht en in de etnieën die met elkaar in conflict zijn, maar overheidssymbolen zoals de politie, de gendarmerie en andere ambtenaren worden ook gevisieerd. Burgers worden echter ook getroffen, als collaterale slachtoffers of op verdenking van samenwerking met de nationale of internationale troepen of met een rivaliserende groep. In het noorden vallen de meeste slachtoffers in de regio's van Timbouctou en Gao. Deze slachtoffers vallen voornamelijk in de rangen van het Malinese leger en van de internationale troepen, maar ook andere staatssymbolen zoals de politie, de rijkswacht of andere openbare diensten zijn evenzeer doelwit geweest van deze gerichte aanvallen. Een aanzienlijk aantal burgers wordt desondanks getroffen, hetzij als collaterale slachtoffers, hetzij omdat ze ervan verdacht worden gecollaboreerd te hebben met nationale of internationale troepen, of met rivaliserende groeperingen. Aanvallen en ontvoeringen van burgers blijven wel slechts sporadisch plaatsvinden. Al deze incidenten hebben dus eerder een geïsoleerd en gericht karakter, zodat hier niet kan worden uit afgeleid dat er op dit ogenblik een situatie van zwaar, willekeurig of ongedifferentieerd geweld heerst.

De verschillende bronnen die in de objectieve informatie worden vermeld maken weliswaar gewag van schendingen van de mensenrechten door de verschillende gewapende groeperingen, doch de redenen hiervan zijn niet altijd duidelijk. Het is immers vaak moeilijk een onderscheid te maken tussen incidenten van criminele aard en incidenten gelieerd aan de identiteit van de persoon of aan religieuze, etnische spanningen. Deze criminele incidenten kunnen niet leiden tot internationale bescherming. Ook dient het risico voor burgers die van medewerking met de internationale troepenmacht worden verdacht, concreet en individueel aangetoond te worden.

2.5.7. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij betreffende de situatie in Mali, dan de informatie waarop verweerder zich steunt, waaruit zou blijken dat deze niet correct of niet langer actueel zou zijn. De door verzoeker bij het verzoekschrift neergelegde rapporten – Human Rights Watch, *"Rapport Mondial 2017: Mali. Événements 2016"*; *"Human Rights Watch, Rapport Mondial 2016: Mali. Événements 2015"*; *"Rapport van de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, S/2016/498"* van 31 mei 2016; Amnesty International *"Mali 2016/2017"*; UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs *"Mali: Bulletin humanitaire, février - mars 2017"*; *"Rapport van de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, S/2017/478"* van 6 juni 2017 – liggen immers in de lijn van de hierboven gedane vaststellingen. Het rapport van Human Rights Watch *"Rapport Mondial 2017: Mali. Événements 2016"* werd gebruikt als bron bij de opstelling van de COI Focus *"Mali : Situation sécuritaire au centre du pays"* van 3 augustus 2017. Het rapport van Human Rights Watch *"Rapport Mondial 2016: Mali. Événements 2015"* werd gebruikt als bron bij de redactie van de COI Focus *"Mali : veiligheidssituatie"* van 5 april 2016. Ook werd bij de opstelling van de COI Focus *"Mali : Situation sécuritaire au centre du pays"* van 3 augustus 2017 en *"Mali : Situation sécuritaire au nord du pays"* van 21 september 2017 rekening gehouden met verschillende rapporten (uit 2015, 2016 en 2017) van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties over de situatie in Mali. Bij de redactie van de COI Focus *"Mali: Situation sécuritaire au nord du pays"* van 21 september 2017 werd het rapport van UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs *"Mali: Bulletin humanitaire, février - mars 2017"* als bron gebruikt. Het door verzoeker neergelegde rapport van Amnesty International *"Mali 2016/2017"* vermeldt slechts doelgerichte aanvallen tegen MINUSMA, tegen vredehandhavingstroepen en burgers die voor internationale organisaties of ngo's werken, maar maakt geen melding van een situatie van *open combat*. Verzoeker toont niet aan dat de conclusies getrokken uit deze rapporten in de COI, foutief of gebrekkig zou zijn.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Er dient uit de landeninformatie bij het verzoekschrift en in het administratief dossier te worden vastgesteld dat er op dit ogenblik in geval van terugkeer naar het zuiden, centrum of het noorden van Mali, geen reëel risico bestaat op ernstige schade omwille van willekeurig of blind geweld.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK